

XI. 1 ⁸/₁ = Q.

(cat. 4, 22-33^b)

- 1.
- 2.
- 3.
- 4.
- 5.
- 6.
- 7.
- 8.
- 9.
- 10.
- 11.
- 12.
- 13.
- 14.

48.
R A T I O N E S
Q V A S I N
P R A E L E C T I O N I B V S
A E S T I V I S

A. M D C C L V I
S E C V T V R V S E S T
E D I S S E R I T.

DE Q V E
A C A D E M I C O R V M A C T O R V M,
A N T E D V O F E R E S A E C V L A
M O T I B V S,

173
I N H A C V N I V E R S I T A T E E X C I T A T I S R E P R E S S I S Q V E,
P A V C A P R A E F A T V R
I O A N N . C H R I S T O P H O R V S G O T T S C H E D .
O R D . P H I L O S . h . t . D E C A N V S .

77
L I P S I A E,
L I T T E R I S B R E I T K O P F I A N I S .

RATONES

OVAS IN

PRAELECTIONIBVS

AESTIVIS

A. MDCCXVI

SECVTIVS

EDNSERT

MACABEORVM

ANNE DVO. TER. SABBATA

IN HAC UNIVERSITATE EXCIPITIS

FACTA PRAELECTIO

IOHANNES GIBERTUS

PROFESSOR

MDCCXVI

mus fuerant. Erat quippe, erat adhuc tunc temporis magistratibus academi-
cis innocentiae laesae cura; iustitiae administrandae ardor, bonique publici
promovendi sollicitudo: nec implorationem auxilii sui exspectabat RECTOR
ACADEMIAE MAGNIFICVS; verum officii sui memor, contra hydram
hanc calumniarum, plus quam Lernaeam insurgebat, affixo Tabulae publicae
Programmate sequenti:

RECTOR ACADEMIAE LIPSIENSIS

„Nescio quae fati inclementia invasit hoc tempore Rempublicam no-
stram, ut singulis quasi momentis deferantur ad nos querelae convicio-
rum, insectationum, etiam libellorum famosorum. Graeci homines diser-
tissimi Βροσος nomine appellarunt maledictorum & contumeliarum inju-
rias: qua voce etiam usi sunt, de lasciviente brutorum petulantia; ut in-
telligi voluisse videantur: plane belluarum more insectationi indulgeri ab
iis, qui contendendo & litigando rixas & probra vel inferre vel referre
soleant. Quid autem immanius fieri potest, quam impotentia animi eo
aliquem rapi, quasi caeco impetu; non aliter atque equum habeus ruptis:
ut prorsus oblitus conditionis suae, omnem humanitatem exuat, & in bestiam
mutetur? Quodsi affectus ejusmodi urgent etiam viros magnos & praeci-
puos, scilicet crimen illud eo conspectius esse necesse est: quanto illi, qui
peccant, praestantiores esse cupiunt.

„Quum autem legibus ista audacia, vel impudentia potius, severe vindi-
cetur, quibus autoribus famosorum libellorum gravissime poenae sunt consti-
tutae: de quo & in nostrae Academiae statutis, caput unum diligenter per-
scriptum exstat: nos certe animadvertendo & puniendo in deprehensos &
convictos hujus delicti, eam severitatem usurpabimus; ut appareat, nos non
delectari AVDIENDO CONVICIA. Id quod pro nostra in omnes beni-
gna affectione vobis volumus, & postulante munere nostro, quo fungi-
mur, debuimus significare.

„Ad diem etiam crastinum mox hora XII. constituimus, una cum Af-
fessoribus nostris & Communitatis bonarum artium Decano & Executo-
ribus, more & consuetudine majorum, de vestris studiis & vita, publica
inquisitione censuram agere. Vestrum erit tum temporis ita negotia mo-
derari, ne cuiquam illa impedimento sint, quo minus adsit. Quod fieri
debet, etiam jure nostro praecipimus, & contumacibus animadversionem de-
lictis dignam minamur. Propositum 28. Jun.

LECTVRIS

S. E. O.

uvat subinde superiorum temporum acta in memoriam revocare, majorumque sapientia & institutis, pullulantibus sensum vitii obicem ponere; ne latius neglecta serpent, impunitatisque beneficio majores in dies acquirant vires. Sunt enim prohi dolor! inter literatos quoque mala, communem hominum labem spirantia, &, non absque boni publici detrimento, serpentina occultius, donec adulta Reipublicæ tranquillitati, Litterarumque decori obsint. His, ut in tempore obviam eatur, eo magis necessarium est, quo minus probandum est, discordare mores eorum, qui humanitatis disciplinas profitentur, ab humanitate ipsa, a qua nomen traxisse se gloriantur artes nonnullæ. Feritatem quippe animorum pepulisse quondam dicuntur eadem, ingeniaque emollivisse, immantium ante populorum. Quæ, si vera laus est, magnopere elaborandum est omnibus, qui cultores se earum artium, magistrosque venditant, ut doctrinæ suæ antiqua constet gloria; neque ludibrio plebis exposita vilescat eadem aliquando, impotentia quorundam, qui affectibus suis æque ac calamis temperare minus didicerunt, quam doctores elegantiorum litterarum nitiq̃ decussisset.

Fide Annalium Saxoniorum constat, A. C. MDLXX. circiter, ortam hic esse, inter eruditos nostrates, factionem quamdam, sive sectam eorum, qui *Academicos Auctor* sese appellabant, ac omnibus reliquis eruditis graves existebant. Non enim contenti, intra Scholarum privatarum cancellos, famæ aliorum, se meliorum, quantum poterant detraxisse; fungos eos, stipitesque & siquid vilis illis, declarando: verum publicis etiam scriptis infamæ notam ipsis inurere audebant; ut scilicet soli, falsæ cujusdam sapientiæ opinione tumidi, scientiarum imperium arriperent.

Sic

Sic A. MDLXXI. d. XVIII Decembris contra D. BERSMANNVM, virum ceteroquin doctum, Libellum famosum Auditorio Collegioque affigi curaverant, quo *Profugum Wittebergensem, asinum & ignorantissimum, eum criminabantur.* Quo opprobrio motus *Bersmannus*, ab Academia Wittebergensi luculentum Testimonium, vitæ in ea gestæ, discessusque honorifici, & petiit & obtinuit. Anno insequente in Collegio majori publice disputans, Apologiam suam contra famosum istud scriptum suscipiebat, famæque suæ causam acturus, testimonium modo memoratum Wittebergense publice recitabat, manuque Notarii publici confirmatum (s. vidimatum, ut vulgo vocant) oculis omnium subijciebat.

Motibus id pluribus fomitem cum suppeditaret, *Acutorumque Academicorum* bilem moveret, qui perspicaciores sibi videbantur omnibus: officii sui rationem habens, illustris tum Senex, & Ordinis Philosophici Decanus, IOACHIMVS CAMERARIVS, æternum universitatis hujus litterariæ decus, cui multos isti similes precamur; Programmate publice vulgato, obviam eundem esse malo ratus est. Quod, quum temporum nostrorum rationi admodum conveniens sit, hic typis denuo exscribendum, renovandumque duximus:

DECANVS STVDII BONARVM ARTIVM

IN ACADEMIA LIPSICA.

In nostri studii, bonarum scilicet litterarum & artium, quibus ad sapientia & virtutis cultum præparantur animi, quæ est græco nomine Philosophia: in hujus igitur studii communitate, apud nos satis adhuc placidæ res ac quietæ fuerunt, Dei æterni benignitate, & nihil magno opere est turbatum publice. Hæc autem diebus ea ad nos sunt delata, quæ nullo modo dissimulari officium nostrum passum est. Quorundam enim eam cognovimus esse audaciam, vel potius impudentiam, ut nugatoriis & futilibus quibusdam altercationibus, non disputando, sed rixando distrahere in partes tractatus doctrinæ, & factionum autores esse conentur, & proterve adversentur, reclamantque potioribus. Quos, quam contemnere, ipsi contemnendi, nequeant, insanientis cujusdam, secundum Horatium, sapientiæ consulti, insectantur, aut maledictis, aut certe verborum insolentia. Atque audimus, passim moveri jam, & ad Deum æternum impia, & ad homines indecora & turpia. Quum sit autem nostrorum studiorum ea professio, quæ ad veritatem cognoscendam, & pietatem honestatemque colendam pertineat: doctrina nulla dissentanea potest esse bona. Quod si qui putant, aliquid se vel acutius perspicere, vel subtilius intelligere ceteris, ne despiciant ideo alios. Quid est utilitatis in arista? hæc tamen nihil acutius est; ut ait alicui Seneca, & addit: Quædam inutilia ipsa subtilitas reddit.

Hæc

❁ ❁ ❁

Hæc autem nostra disciplina est, ut de rebus bonis explicatæ animi cogitationes, dilerta atque dilucida oratione exponantur, & dum aliqua de re queritur, conferantur rationes, absque animorum iracundia & asperitate sermonis. Hæc moderatio nostrorum studiorum est, quæ liberalia & humanitatis studia appellantur. Absque qua, vel ingenio gloriari, vel superbire doctrina, id profecto est, quo vitæ suavis jucunditas & optimarum disciplinarum atque artium bona existimatio adimitur, & deperit. Si cui sane administratio studiorum apud nos displicet, sequatur ille licet rationem aliam: in nostra, ne tumultuetur, nec causam det perniciorum certaminum. Hoc enim jam injustum quoque sit futurum.

Non modo autem verbis luculenter, sed sententiis præclare hoc commemoratur in Platónico Epitaphio: Πασα ἐπισημη χωρίζουην διανοουνης, καὶ τῆς ἀλλῆς ἀεγνης, πανουργία, ἔσοθια φανερεται. Hæc & ejusmodi attendere & meditari melius fuerit, quam nescio cujus obscure intelligentiæ cæcum iter persequi. Nihil est nocentius in omnibus congregationibus, quam aliquorum δοκασιοφια καὶ ιδιογνωμοσυνη. Quodsi accedant voluntatum alienationes & distractiones sententiarum, & quæ inde existere solent, ODIÆ, AEMVLATIONES, INVIDIÆ, fieri nequit, quin dissidiis ortis, COMMUNITATIS NULLIVS STATUS ESSE FIRMVS POSSIT, & tandem everti hunc sit necesse.

Quam sint nostrarum communitatum honores vulgo viles, quam parum in his, non dico potestatis, sed auctoritatis, evidens est. Quidquid autem hujus restat, id nos ipsos labefactare & convelere, tempestatem excitando in qualicumque tranquillitate, non est ferendum. Fit autem, ut præfidentium quoque commoveantur inimicitia, aliquorum supra aliquos elatione, & singularis opinionis ostentatione, qui insultent cæteris. CICERO autem sententia generatior: Quæ domus, inquit, tam stabilis, quæ tam firma civitas est, quæ non odiis atque dissidiis funditus possit everti? Cujus infelicitatis nos initia, ante oculos versantia animadvertere decet, & operam dare, ut occurratur majorum detrimentorum eventui.

Quocirca jubemus tam Magistros, quam discipulos singulos atque universos, ita se gerere, quemadmodum utrique pro sua conditione debent. Magistri quidem sic, discipulos ut non solum præceptis, sed exemplis quoque erudiendo, docendoque reddere meliores studeant. Discipulorum autem certe est, non vel stolide exultare, vel immoderate excurrere, vel se temere efferre, vel inepte jactare, non petulantes, vel improbos esse, sed placidos, sed temperantes, prudentes, modestos, verecundos, probos

❁ ❁ ❁

Quoniam vero ambitiosa perversitate distrahi in partes unum nostræ communitatis corpus, & nominibus quoque eas insigniri & quasi conjuratum quandam secessionem fieri perhibetur: ista veorēpotōux nullo modo nobis est dissimulanda; quum non in privatorum dissidiorum incommodo illa instat, sed ad seditiosam rerum communium perturbationem evadat. De his igitur comperta a nobis inquirendo, eo deferentur, quo oportet; ut & periculum imminens avertatur, & illa pacis & quietis violatrix cohors (quæ in quadam pernicioſa licentia, nemine magnopere attendente, insolens est & ferrox) necessaria severitate coerceatur.

Nihil nunc dicitur præterea. A nobis autem id fiet, quod poterit, ad conservandam qualemcunque statum nostræ communitatis. Quem commovendo lædentes, si nulla alia poena forte ulciscetur, IPSI SIBI TAMEN SUPPLICIUM DABUNT, consilii facinoris mali, & improbitatis flagitiosæ; & ii, quos judicia sententiaque bonorum & honestorum, ut improbos & malos condemnent. Quod supplicium, etsi vulgi levitas parvi facit, revera tamen gravius est omnibus tormentis, quibus corpus excruciarī solet. Loquimur autem nunc sane, tamquam in schola nostrarum artium versantes.

Quia vero omnes Christiano nomine celebramur, veraque pietate & religione Deum æternum colere, & vitam consentaneam agere debemus, ut in republica non terrena, sed cœlesti: quæ sit veneratio Dei, & quibus moribus præditum esse oporteat divinum populum, scire & discipulos esse doctrinæ veritatis æternæ in ecclesia Christi Jesu, convenit universos. In qua parte, nostra commonefactione non est diligentibus & assiduis opus. Negligentes vero atque socordes, qui neque ad Deum metu, neque ad homines pudore afficiuntur, experiantur sane eventum. Cujus quæ sit tristitia, cogitando cohorrescimus. Neque nunc plura commemoraturi sumus. Prop. D. VII. M. Junii. A. J. C. MDLXXIII.

Vix venerandus Senex, gravi hac & morata allocutione in publicum edita, officio suo fecerat satis: quum SIMON SIMONIVS, Med. D. et Acutorum quam dicebant *Academiæ* facile princeps; quemve præcipue in statutis suis audiendum inculcabant Academiici isti nascutuli, præfatione in Lectionem quandam, virum optimum, IOACH. CAMERARIVM, propter Programina præcedens, acerbissime exagitaret. Eo vecordix inflatum mira sapientia sua Censorem abrupit vel invidia, vel vindictæ cupido, ut doctissimum CAMERARIVM, ad ineruditæ indoctrinæ plebis faces deturbaret. Quæstionem enim movebat, cujus solutio Virum multis meritis in rem litterariam illustrem aperte petebat; eique tantum non omnem intel-

❁ ❁ ❁

rantem, abripit. Anteit vir pallida facie, macilentus, acerbum tuens, simillimus iis, qui diuturno quodam morbo contabuerunt. Livorem hunc esse, facile quis conjicit. Quin mulierculæ etiam aliquot Calumniam sequuntur, hortantes dominam, instruentes, comentesque; quas picturæ interpretes Infidias esse, ajebat, Fallaciamque. A tergo tandem, lugubri habitu, pulla laceraque veste, subsequebatur Pœnitentia; capite in tergum retorto, eum lacrimis & pudore, venientem procul Veritatem excipiens. Hac, inquam, tabula casus suos ludit, Pictor ingeniosissimus, ostenditque luculenter: Injustum, sceleratum, impiumque, immo damnosum rebus communibus esse Calumniatorem **.

Id jam monuisse nobis sufficiat, nostro quoque tempore recruduisse nuper malum antiquum, tanquam labem pestilentem, diu compressam; reviviscentem tamen subinde, instar fomitis male extincti. Prodierunt quippe & apud nos scripta, & quod mireris, censorum calculo subinde probata, quibus bona existimatio Professoris publici, ab aliis ejusdem Corporis Academici Membris, publice labefactata quidem fuit; nullum tamen vindicem reperit, præter ea, quæ Spectabilis Ord. Philos. Decanus, quem in munere hoc antecessorem habui, in Programmate nupero, subobscurè ea de re scripsit. Temporum, quæ vivimus, infelicitati hæc alia que tribuenda esse, quis non videt? Sub *sapientissimo enim, justitiaque amanti* PRINCIPLE viventibus, leges & constitutiones non desunt; quibus & ista calumniandi libido, in propria academiæ viscera sevens, exterisque ludibrium parans, reprimi posset, deberetque. Nec desunt certe lætæ parti, quibus injurias acceptas ulciscatur, arma; eo æquiora contra aggressores futura, quo magis vim illatam vi repellere, semper licitum fuisse in aperto est. Verum hæc: jam ad institutum pergo.

Indicandi quippe sunt labores semestris æstivi instantis, quibus satisfacere officio, & infervire pro virili conabor commodis studiosæ juventutis. Et publicam quidem quod attinet doctrinam,

Hora VII, in gratiam novorum civium, qui ex Gymnasiis ad nos conflunt, *Logicam* docebo, subjuncturus, semestri hiberno proxime secuturo,

B 2

Me-

τον γὰρ ἔναι τὸν Φθὸν ἢ τις εὐκρίσει. καὶ κατεσπαργμένη, μετάνοια δὲ καὶ αὐτὴ ἐλπί-
 μιν καὶ ἄλλων τινὲς δύο παραμαρτοῦσι, προση-
 γόουσι καὶ περιστάσουσι, καὶ κατανοουμένη μετ' αὐτοῦ πάντην ἀλήθειαν προσιοῦσαν
 τὴν διαβολὴν, ὡς δὲ μοι καὶ ταύτας ἐκένουσε ὁ
 ὑπέβλεπεν.
 περιηγητὴς τῆς εὐκρίσεως, ἢ μὲν ἐπιβουλὴ τις ἦν, ** Ἐπειτα δὲ, ὡς ἄδικος ὁ τοιοῦτος, καὶ
 ἢ δὲ ἀπίστη. κατ'ὅσον δὲ ἠκολούθει πάντη περὶ αὐτοῦ ἐστὶ, καὶ ἀλεβῆς, καὶ τοῖς χρωμα-
 πεινικῶς τις ἐσνευσμένη, μελανεϊκῶν καὶ τοῖς ἐπιζήμιος, ἐξέδον καταμαθῶν.

❁ ❁ ❁

Metaphysicam, sive Ontologiam, cum Cosmologia: qua has scientias methodo, in universæ Philosophiæ compendio, sextum nuper edito, dudum tradidi.

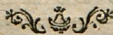
Hora XI matutina *Prælectiones rhetoricas, theoretico-practicas, s. Collegium Oratorium, quod vocant, aperiam; in eorum præsertim gratiam, qui, quas jam hauserunt ex parte, scientias superiores, ornare stilo & dictione, vivaque voce in usum publicum convertere, dicendo scribendoque fatagunt. Non enim tam, quid intelligentia vel memoria quis arripuerit, teneatque; sed quomodo vel ore facundo, vel calamo etiam, edere id queat, in erudito Viro spectatur. Infantes quippe, minusve disertis homines, ne id quidem, quod scire se arbitrantur, in commoda partim sua, partim aliorum, adhibere cum successu quodam valent. Duces hic sequar institutiones nostras rhetoricas, ad mentem Veterum elaboratas, *die ausführliche Redekunst*; cujus quartæ editionis exemplaria explicaturus sum.*

Hora III. pomeridiana *Juris Naturæ doctrinam* traditurus sum; quem admodum ILLUSTRIS L. B. DE WOLF, majoris operis sui Epitomen concinnavit, unoque volumine in octava forma, quam dicunt, comprehensam, bis edidit. Omnia hic liber in se continet, æquitatis naturalis officia, ex solis sanæ rationis fontibus derivata, legibusque civilibus quibuscunque fundamenti loco substernenda. Explicat etiam Gentium & Populorum placita, sub IVRIS GENTIVM adpellatione satis celebria; eaque iterum cum sanæ rationis dictatis in concordiam redacta; & melius quidem, quam vel a GROTIJO, PUFFENDORFIOQUE fieri tunc potuit. Et hæc quidem omnia, quatuor per Septimanam diebus.

Diebus Mercurii & Saturni, Hora X matutina, exercitiis selectorum quorundam ingeniorum disputatoriis, uti hæctenus anno præterito factum, præro sedulus.

Hora XI autem exercitia declamatoria, rogatus a nonnullis aperiam: orationes omnis generis moderaturus, & censura superaddita, juvenes ad actionis elegantioris virtutes manufacturus; sine quibus vel optime concepta oratio langueat necesse est.

Poetica quoque exercitia instituere, & judicio meo carmina a se elaborata submittere cupientibus, nunquam deero, quoties numerus aliquis ingeniorum felicitum eum in finem sese obtulerit. Dabam Dom. Cantate
A MDCCLVI.

intelligentiam, utpote non satis ad *universalia* & *abstracta* redactam, adimebat. Abstractionibus quippe abstrusissimis gaudebant acuti isti, si diis placet, Academici: quæ, quo minus ab aliis capiebantur, eo sapientiores beatioresque se cum suis existimabant. Age! videamus exemplum aliquod abstrusæ eorum scientiæ, quo id, quod pluribus placebat in CAMERARIO, facilem puta elegantemque dictionem, nullis verborum sententiarumque Mæandris implicitam, ridebant, & tamquam plebeculæ gratiam capturam, pedibus quasi conculcabant. Prodiat siquidem in publicum:

D. SIMONIS SIMONII

QVAESTIO:

Cur nimirum ineruditi & indocti doctioribus magis apud plebem persuadere solent?

Quint. L. 2. *Quamobrem ineruditiores eruditus videntur esse ingeniosiores?*

Plebeji sunt, qui non supra plebem sapiunt.

GALENVS L. 1. *Methodi, deplorat calamitatem suorum temporum. Plures, inquit, ægrotantes habent triviales isti medici, quam ego: plus sectatorum habent uno die, quam ipse toto vitæ tempore. In omnibus artibus, in omnibus disciplinis habetis Theſſalos, Galenos, Aristoteles, doctos & indoctos. Idque praxis etiam quotidiana testatur.*

Quintilianus tres affert causas. *Aristoteles melius & commodius.*

1. *Est ingenium judicantium imbecille.*
2. *Quibus placent res sparse, non contractæ. Vestunt res suas magnifica oratione. Et hæ orationes placent auribus delicatis. Non vestunt suas res Philosophi veri, pompa inani verborum.*

Aristoteles L. 2. *Rhet. dicebat ex Lib. 1. Eth. ad Nicom. Unumquemque probare, laudare & amare, quæ suæ naturæ convenientia sunt.*

1. *Quia ea, quæ plebi & vulgaribus placent, sunt imbecillia; & eorum sunt ingenia capacia.*
2. *Non tenent præcepta didascalica: afferunt dictum aliquod poetæ; narrant fabulam; recitant historiolum; & fabellis delectatur unusquisque. Tenent igitur particularia: & hæc libenter vulgus accipit, quia non assurgant supra sensum vulgi & plebejorum; & ideo judicantur feliciores ingenio &c. &c.*

Hæc

Hæc & similia scommata non obscure tunc illustrem CAMERARIUM impetebant, omniumque sententia feriebant: qui, licet elegantiorum Litterarum in Saxonia pater existimaretur merito; tamen a malevolorum ludibriis, altioremq; sapientiam crepantium telis, liber esse minime poterat.

At, At! ne hic quidem subsistebat malevolorum petulantia. Quum corvi imagine, insignium instar uteretur CAMERARIUS optimus, poetica quædam prodibat Epistola prolixior,

AD NOBILISSIMUM VIRVM, INTERPRETEM ARISTOTELIS ACVTISSIMUM,

D. SIMONEM SIMONIVM,

Med. Doct. ac Prof. Elect. in inclyta Academia Lipsica,

In maligni Corvi Νυκτοραγυς.

Verum quum longior sit, quam ut operæ pretium videatur, eandem hic repetere, nec decorum sit, coniecta in magnos Viros maledicta renovare: consulto ab ea reddenda abstinco. Sequebatur eandem mox Epigramma aliud, sub ORTHOPHRASTI rubro. Sequebantur putida alia, in maximos viros, e. g. PHILIPPVM MELANCHTHONEM explosa; distichon præsertim rhythmicum, idque in vulgus notum:

*Phi nota factoris; lippus nocet omnibus horis:
Phi nocet & lippus: nocet omnibus ergo Philippus.*

quo ipso, quid magis puerile & absurdum esse poterat? *Simonius* ipse tandem, uti fieri solet, quibus armis alios petierat, ipse quoque petebatur. Auditorio quippe Theologico, eodem mense Junio 1573 affixus inveniebatur Pasquillus sequens:

*Simiolum quisnam stirpis negat esse Simonis?
Nostris hic pestis, Troibus ille fuit.*

In *Gregorium Bersmannum* denique, Annabergensem, etiam, Collegio novo, propter vocem unicam *Respondeam*, & *Respondebo*, satiricam scommata affixum legebatur, cujus contenta, *de Lana caprina*, nomen inditum, satis indicat.

Non tamen sine animadversione publica Magistratus academici abibat, quæ sic contra mores decusque Litterarum commissa, peccataque hæctenus

Усб 769

ULB Halle 3
003 350 355

56.

Rehr ✓ 9.1.01

Н.С.

1517

48

R A T I O N E S
Q V A S I N
P R A E L E C T I O N I B V S
A E S T I V I S

A. M D C C L V I
S E C V T V R V S E S T
E D I S S E R I T.

17

D E Q V E
A C A D E M I C O R V M A C V T O R V M,

A N T E D V O F E R E S A E C V L A
M O T I B V S,

I N H A C V N I V E R S I T A T E E X C I T A T I S R E P R E S S I S Q V E,

P A V C A P R A E F A T V R

I O A N N . C H R I S T O P H O R V S G O T T S C H E D .

O R D . P H I L O S . h . t . D E C A N V S .

47

L I P S I A E,
L I T T E R I S B R E I T K O P F I A N I S .

